inimeſt n'agu pilkab. Aga pilkamiſt mina ei ſalli. Ma wõin ſeda teile auus koolmeister tõega tunnistada, oma auu juures, et mina weel ilmaski üht raamatud ei ole kirjutanud. Aga hakake nüüd järelekuulamiſega peale."

Koolm.: „Tule ligemale Hanſuke, meie tahame kõige esmalt Geograafia lugu ette wõtta!"

Iſa: „Geograafia lugu ette wõtta? Mis elajas ſiis ſee Geograafia iſe on?"

Koolm.: „Geograafia on Geograafia."

Iſa: „Seda ma weel ei tunne, On ſee üks elajas mis imeb — wõi muneb?"

Koolm.: „Geograafia ei ole mitte üks elajas, waid üks iſe õpetus maailma maadeſt, uue õpetuſe wiiſi järele,.'

Iſa: „Ah ſoo! Ei, nii kaugele ei ole ma weel mitte oma tarkuſega jõudnud?"

Koolm.: „Ütle mulle Hans, kus on Sakste iſamaa?"

Hans (järelemõteldes): „Seda ma ei tea".

Iſa: (Hanſu karwu kinni kargades): „Kas ſa ütled ruttu, kus on Sakste iſamaa?"

Hans (tõnnides): „Kuſt mina ſeda pean teadma. Minu onu kes juba kakskümmendwiis aastad wana on, ei tea ka kus ta on, waid laulab iga pääw ja küſib: kus on ſee Sakste iſamaa? Temale 'pole ſeda ikka ka weel keegi ütelnud."

Koolm.: „Tuleta meele Hanſukene, ſa teadſit jo ſeda ev"e kül."

Hans: „Ah ja — Ameerika, ſee on jo ſee maa, kus Sakſad ikka jooſewad."

Iſa: „Oi oi, pois on jo weel üsna rumal."

Koolm.: „Hans, ma ütlen ſeda ſulle weel korra aga pea ſa nüüd paremini meeles. See on kõik Sakste iſamaa, nii pikalt kui Sakste keel ulatap. Kas ſa ſaid nüüd ſeſt aru?"

Hans: „Ja."

Iſa: „Noh, kui pikale ſiis ulatap Sakste keel?"

Hans (ajab oma keele ſuuſt wälja): „Nii pikale!"

Iſa: „Oh ſina kelm oma tükkidega!"

Koolm.: „Seda peate teie t'ale andeks andma, ſeſt need on jo kõik lapſelikud ſeletamiſed. Aga nüüd ütle mulle, Hans, mis on maailm?"

Hans: „Üks ſuur ümarkune kuul, kahe nabaga."

Koolm.: „See on õige. Aga wõid ſa mulle neiſt kaheſt nabaſt midagi laiemalt ſeletada?"

Hans: „Etn'ad kaheleste ikka purelewad ja iſeennaſt eneſe õiguſega tahawad täita."